

чака наново докато се мръкне. Това става на 5 юлий. Презъ нощъта срещу б-и, чамътъ отново потегля решително къмъ българския брѣгъ.

Поради силното течение той побърква направлението, доближава до друга точка и не може да избѣгне окоето на турския пограниченъ постъ. Достигналъ до една полянка, той се ударва о брѣга, дето на понтонни дъски четата на Х. Димитъръ стѣпва на родна земя. Това става недалечъ отъ крайдунавското село Вардимъ.

Първа схватка и среща на родна земя.

Какво ли чувство сж изпитвали юнацитѣ, когато стѣпватъ на милъ роденъ брѣгъ, за да срещнатъ нѣ радостнитѣ викове на сънародницитѣ си, а куршумитѣ на врага? Тѣхната целъ е да си пробиятъ пѣтъ, да стигнатъ Стара-планина и тамъ да се чувствуватъ по-свободни въ действията си. Следъ полунощъ, на 5-и срещу б-и юлий, турскиятъ пограниченъ караулъ отъ нѣколко души, следъ първото обаждане, се доближава и нарушава нощната тишина съ нѣколко гърмежа. Единъ залпъ отъ страна на едно отдѣление четници поваля единъ-двама отъ караула, а останалитѣ се разбѣгватъ. Тревогата е вдигната. Чуватъ се викове и гърмежи, а недалечъ кучешки лай. Време е да се бърза.

Пѣтътъ на четата е по посока на Стара-планина. Споменитѣ на Х. Димитъръ за родното мѣсто, дето е минало детинството му, за балканската природа около Сливенъ съ нейнитѣ познати гори, усои, извори и горски пѣтеки, за угнетенитѣ му родители и братя, които сж чернѣели въ затворитѣ заради него, — всичко това привлича

Въ дѣсно: Братътъ на х. Димитъръ
— Тодоръ х. Асеновъ —
касиеръ на четата

Въ лѣво: С. Пейовъ отъ Велесъ